

Dana

Jaroslav Bálek

Jaroslav Bálek

Dana

TZ-one

2. vydání (1. vydání, Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025)

© Jaroslav Bálek, 2025

Cover © Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025

ISBN: 978-80-7539-217-6 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-218-3 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-219-0 (PDF verze)

www.vydavatelstvi-eknih.cz

Obsah

Dana první

Dana druhá

Dana třetí

Dana první

Pavel viděl Danu prvně na jakémisi větším večírku. Docela jej zaujala, byla to modrooká blondýna, což se mu vždy velmi líbilo. Někdo má rád černé nebo tmavší typy, a to ať už jde o vlasy, oči či pleť. Pavel, ale byl opačný typ, čím by žena světlejší, tím lépe. Říká se, že muž dědí vkus po svém otci. A Pavlova matka byla skutečně přírodní modrooká blondýna a jej pravděpodobně stejně jako jeho otce tyto typy fascinovaly. Na druhé straně se mu však Dana zdála o dost mladší, ještě studovala vysokou školu, což on už měl poměrně delší čas za sebou. Měl v té době také nějakou vážnější známost, tak se s ní ani nepokoušel o bližší kontakt.

Poté ji nějakou dobu neviděl, až jednou šel s přáteli do tehdy oblíbené taneční vinárny, a tam zjistil, že Dana byla rovněž pozvaná. Říkala mu, my jsme spolu ještě netancovali, což byla pravda, a víceméně jej vyzvala k tanci. Z toho na jedné straně sice měl radost, na druhé straně i určitou obavu, protože byla perfektní tanečnice, která se v tanci vyžívala, a on naproti tomu v tanci nijak zvlášť nevynikal, spíše naopak. Někde četl, že aby muž při tanci zapůsobil, nesmí se nechat ženou vést, ale naopak on musí být tím vůdcem, a tak projevit určitou rozhodnost a dominanci. To při jeho hudebním sluchu byl vždy určitý problém. Vzpomněl si, jak kdysi s jednou tancoval a ta jej neustále dirigovala, kdy má jít rychleji a kdy zase pomaleji, kdy pravou a kdy levou, a tím jej značně znervóznila a zcela otrávil. Někdy se také mužům doporučuje, nepoužívat obvyklé vyznání k tanci slovy: smím prosit? Neboť je to otázka, a tím i vyjádření určité nejistoty. Lépe je prý oznámit: jdeme tančit! Tedy nikoli otázka, ale oznámení nebo i rozkaz. Tady záleží asi i na síle a intonaci hlasu, které je třeba zvolit podle konkrétní situace. A vzít ji za ruku, a než se z toho vzpamatuje, jste na

parketu. Je fakt, že Pavel si potrpěl na dobré vychování a byl dosti konzervativní, a tak prakticky vždy vyzýval dívky k tanci obvyklým: smím prosit? Ale zdálo se mu, že se některé na něj přitom dívaly, jako by spadl z měsíce anebo v lepším případě snad přišel odněkud z první republiky. Tak tomu nebylo dokonce ani v tehdy oblíbeném filmu Kristián. Tanec s Danou proběhl v pořádku a vše bylo dosti příjemné. Pavel si s ní, ale rande nedával, protože měl pořád onu známost anebo možná zase nějakou úplně jinou.

Po čase ji opět potkal na jakémsi menším plese. Druhý den měl v práci dosti náročný, a tak musel odjet půlnočním metrem, i když se mu vůbec nechťelo. Divila se, že již odjíždí a v jejích očích viděl zklamání prodchnuté určitou nestoudností, která dost slibovala. Její výraz jakoby vyjadřoval možnost noci plné intenzivního sexu, vášně a rozkoše. Vzpomněl si na výrok jeho oblíbené německé spisovatelky, zpěvačky a skladatelky Bettiny von Arnim, že láska se rodí v okamžiku organického spojení dvou očí. Na pohled a výraz tváře u žen dosti dal. Proto preferoval často i ne zrovna nejkrásnější ženy, s ne úplně dokonalými těly, ale výrazem určité zvrhlosti, před klasickými krasavicemi sice s výstavními těly, jejichž pohled a výraz byl však nudný, prázdný, nic neříkající zcela bez emocí. Nevěděl, dokdy by se zdržel, a kde by skončili, a v práci to bylo tehdy opravdu velmi naléhavé. Pak toho do určité míry litoval, ale jisté věci již nelze vzít zpět, a ani se bohužel již nikdy nemusí opakovat. Takový už je život.

Její pracoviště bylo blízko jeho bydliště. Občas ji potkal ráno na ulici, když šel do metra a ona zase z metra. Vyměnili si tak vždy pár slov. Bylo to příjemné a takto ráno potkával i své jiné známé dívky, které pracovaly v centru, zatímco on jezdil za prací z centra. Bylo to milé zpestření nehostinného rána a vždy

byl zvědav, kterou potká.

Poté Dana začala chodit s jejich jedním známým, Zdeňkem, který byl ještě o dva roky starší než Pavel. Byl tak o 18 let starší než ona. Její rodiče se rozvedli, když byla malá a matka se již znovu nevdala. V takových případech zpravidla ženy inklinují ke starším partnerům, protože v nich nalézají jakousi náhradu za otce. Tady tomu asi také tak bylo.

Později Pavlovi vyprávěla, že se Zdeňkem se seznámila na jakési dovolené, kdy byly společné sprchy pro muže i pro ženy. Zaujal ji zejména tím, že měl nadměrně velké mužství, a právě z toho důvodu si jej prý sama vybrala.

Zdeněk, ale nebyl žádný génius, spíše naopak. Je zajímavé, že ženám to často nevadí, právě naopak s tím může mít někdy muž úspěch. Pavel na vlastní uši slyšel, že zrovna Zdeněk mnohdy vykládal už i ne nejmladším ženám a k tomu ještě i dosti vzdělaným, například různým docentkám, šílené kraviny. Takové blbosti by se Pavel styděl vypustit z úst. Ale ony ženy na něj koukaly s otevřenou pusou a plny obdivu. V žádném případě to nebraly jako by jim vyprávěl pitomosti, ale naopak jako by říkal něco skutečného a přitom úžasného. Ukazuje se, že někdy není zrovna důležitá velká inteligence, aby člověk dosáhl úspěchu. Dokonce se říká, že v určitých profesích může být spíše na obtíž, protože člověk zbytečně a nadměrně přemýšlí, místo toho, aby konal víceméně mechanicky. To se říká například o obchodování na burze, kde moc přemýšlení může zpomalovat a zpochybňovat rozhodování. Tam je třeba vyjít přímo z grafů, které se objeví na obrazovce, a bez uvažování provést příslušnou operaci. Rovněž třeba Winston Churchill říkal, že chytrost není nezbytná vlastnost pro politika. A o tom se můžeme i dnes velmi často na vlastní oči přesvědčit, že mnozí z nich té chytrosti skutečně mnoho nepobrali. No

a vojna, tam voják ve většině případů vůbec nesmí přemýšlet, kdo tam byl, tak si vzpomene, že jde zpravidla o automatické plnění příkazů bez jakékoliv vlastní iniciativy. A platí to patrně i pro konverzaci se ženami, kde často asi není dobré moc nebo dlouho přemýšlet. V tomto případě, je ale někdy nezbytné nahradit chytrost značnou drzostí. Říká se, ženy mají rády prosté a jednoduché věci - například muže. A lidová moudrost také říká, že čím blbější sedlák, tím větší brambory.

Vůbec Dana, jak ji znal, tak si vybírala typy, snad s nimi nechodila, ale jen obklopovala, které zrovna neoplývaly velkou intelektuální invencí, rozhodně nebyly slušně řečeno žádní velcí myslitelé. Snad to dělala proto, aby nad nimi měla určitou převahu, pravděpodobně jí to dělalo dobře.

Navíc Zdeněk nebyl ani žádný krasavec. Byl poměrně dosti holohlavý, jen na okraji hlavy měl zcela šedivé vlasy, což se na jeho věk zdálo býti dosti předčasné. Hodně hezkých holek nechodí s nějakými krasavci, někdy se říká, že se jich i bojí, protože si myslí, že se na ně budou lepit pěkné dívky, a proto by jim mohli být nevěrní respektive je opustit. Jakoby si říkaly, že je lepší vrabec v hrsti než holub na střeše. Je to taková zvláštní ženská logika. I když možná ani ne tak zvláštní, může to pravděpodobně být způsobeno, že ve vztahu chtějí především jistotu, což je jistě pochopitelné. V této souvislosti si vzpomněl na výrok Francoise de la Rochefoucaulda, že žena je jako lilie, jemný muž se ji neodvážá dotknout, ale přijde osel a sežere ji.

Na druhé straně zase nepřilíš pohledné dívky často projevují zájem o pohledné muže, protože buď mají velké sebevědomí a k tomu i určitou drzost anebo si to sebevědomí takto chtějí zvýšit. Některé zase možná nechtějí až tak chytrého nebo bohatého partnera, aby se nenarušila rovnováha mezi nimi anebo nemusely měnit zažitý způsob života. Například dva

byty, dva domy, dvě chaty, a co z toho pak zvolit, to je dilema. Prostě jak říkal Maugham, s ženami nikdy nevíte, jak na tom jste. Vůbec neuvažují jako lidé.

Zdeněk pak Pavlovi vypravoval, že vzal Danu na jeden velký a slavný ples. S ohledem na to, že byl vynikající tanečník, předváděl tanec i v jakýchsi tanečních kurzech, slavil úspěch. Odvezl ji k ránu z plesu a ona jej pozvala nahoru. Říkal, že s tím nedělala vůbec žádné drahoty a hned se svlékla. Svě udělal asi právě i tanec, který ji přiváděl do transu.

Chodila se Zdeňkem asi tři roky. Mezitím se také více skamarádila s Pavlem. Postupně se ukazovalo, že vztah Dany a Zdeňka nebude mít pravděpodobně dlouhého trvání, zejména ze Zdeňkovy strany. I když měl rád tanec, tak se mu asi nechtělo to přehánět a nemusel zrovna pořád tancovat. Zatímco Dana ano, ta považovala každou chvíli bez tance za promarněnou. Rovněž byla trochu bláznivá a dost aktivní, zatímco Zdeněk chtěl mít svůj klid. Určitá aktivita je jistě fajn, ale nesmí ji být příliš. Chtěla rovněž stále souložit, jak říkal Zdeněk, muselo to být pořád, od rána do večera a od večera do rána. On, ale měl cukrovku, a tak jej to zřejmě unavovalo.

Byla poměrně shánčlivá, a tak jezdila k Pavlovi na zahradu pro třešně, jablka, hrušky a ořechy. Z nich pak pekla Zdeňkovi štrůdl, buchty a různé koláče. Muž, i když zpravidla dává přednost masu, vždy ocení, když ho žena občas krmí takovými dobrotami. Pavlovi, ale nedala ani ochutnat. Chodil ji, při cestě zpět na nádraží, doprovázet přes les. Jednou, to zřejmě její vztah se Zdeňkem se již chýlil ke konci anebo možná již skončil, se jej uprostřed lesa zeptala: nerozdáme si to? To jej překvapilo. Nevěděl, jestli to myslí vážně, nebo je to jen legrace. Nestačil rychle zareagovat. Správná odpověď byla pochopitelně ano. Ale on byl tak překvapen a tak málo pohotový, že se nezmohl

na nějakou odpověď, pouze se usmál a pokračoval v chůzi. Na druhé straně nutno říci, že na takovéto radovánky měl raději intimnější prostředí a v příměstském lese bylo někdy lidí jak na Václaváku. Taky se mu zdálo zajímavé, když doba mezi seznámením a vyspáním je delší, protože samotný tento kontaktní proces považoval za poměrně vzrušující.

Jednou se Dana objevila s modřinami v obličeji. Bylo vidět, že ji to netrápí ani tak fyzicky, jako spíše psychicky. Smutně říkala, že se rozešli se Zdeňkem, ale modřiny nikde nehlásila. Zdálo se, že rozchod byl opravdu velmi bouřlivý. O příčině, ale nechtěla mluvit.

Jeden Pavlův známý, Tomáš, který ji také znal již nějaký

čas, to viděl jako příležitost pro sebe. A tak ji hned vzal na plavbu lodičkou po Vltavě. Pravděpodobně spolu začali nějak více kamarádit, protože pak Pavlovi po čase volala, že se u Tomáše na venkově organizuje bramborová brigáda a lákala jej tam. Pavlovi se tam, ale nechtělo, tak to odmítl. Tomáš by se k ní dobře hodil, také byl nadšený tanečník. Bydlel kousek za Prahou, kde Danina matka měla malou chatičku a on jim tam občas zajišťoval různé práce a opravy. Ale není známo, zda by uspokojil její prý nymfomanské sklony.

Tomáš měl o Danu velký zájem, a tak se nechal od ní, a zdá se, že s radostí, přesvědčit aby s ní chodil do tanečních kurzů na tehdy nesmírně populární lambádu a dirty dancing. Poté však Tomáš musel odejít do nemocnice na jakousi operaci, a tak kurzy nemohl dále navštěvovat.

Pavel jednou Daně nabídl návštěvu divadla, kam se nechala bez námitek pozvat. Čekal, že když na to kývla, tak mu to nějak oplatí, také jej někam pozve, ale to se šeredně mýlil. Patřila mezi ty typy žen, které se nechají s klidem pozvat, ale

nenásleduje nějaká odplata.

Vzpomněl si, jak kdysi šel na návštěvu k jedné dívce a přinesl s sebou lahev vína, ta ji vzala, sotva poděkovala, dala do špajzu a jemu nabídla čaj. Od té doby byl dost opatrný, lahev měl mnohdy schovanou v tašce a zeptal se dívky, zda má chuť na víno nebo zda by si snad dala šampus. A pokud přisvědčila, tak požádal o otvírák a dvě skleničky a pro jistotu až poté vytáhl láhev z tašky.

Dana jednou ráno opět potkala Pavla a při té příležitosti se jej zeptala, zda by s ní nešel na ples. To se mu zdálo jako velmi zajímavá nabídka, kterou nelze odmítnout. Věděl, že to určitě skončí sexem. Vzal si proto před plesem slipy, což po každé dělal, pokud byla určitá pravděpodobnost, že skončí v posteli s nějakou ženou. Je to pozůstatek z raného mládí, když skončil v posteli s jednou tehdy hodně známou, ale již postarší manekýnou, která, když se svlékal, pravila s určitým pohrdáním v hlase: je trenýrky, to už jsem dlouho neviděla! To jej poznamenalo a dával si pozor, aby se to již neopakovalo.

Ples byl v pražské Lucerně. Sál byl narván k prasknutí. Měli dobré místo hned u parketu v přízemí, kde byl vskutku neobvyklý přehled po všem, co se kde dělo. Velká blízkost ostatních tanečníků působila na Danu v tom směru, že nechtěla nic zmeškat, a proto musela být pořád na parketu. To nebylo nic pro Pavla, který měl rád odpočinek a s oblibou doplňoval vypocené tekutiny. Tentokrát se však nedalo nic dělat, byl nucen vyhovět jejím požadavkům.

Danu tanec opravdu hodně vzrušoval, zdálo se mu to až nepochopitelné, protože s ním tanec až zas tak nic nedělal. Vypadalo to, jakoby pro ni tanec byla nejdůležitější věc na světě. Takovéto vzrušení z tance u mužů asi nebývá. V případě